

Puf de nor

Ștefan Doroftei Doimneanu

Pe prispa mării îmi așez o pernă
Plină cu fulgi din valuri înspumate,
Adorm purtat pe brațe de-o sirenă
Și-n alintări de nimfe răsfățate.

Pe plai de vis reântâlnesc iubirea
Și-o prind în clipa nopții cu cătușe,
Nu vreau s-o pierd să-mi răstignesc privirea
Pe cruci de dor ce fumegă-n cenușe.

Mă recompun în tonuri siderale,
Aripi îmi pun la iambi și la silabe,
Iar cânt pe scene vechi, atemporale
Și împletesc din stihuri noi podoabe.

Mă prind în valsul vântului de toamnă
Fandez tăceri, fandez încet cuvinte,
Sunt puf de nor ce picură, ce-ndeamnă
Să te întorci și să-ți aduci aminte.

Aș vrea din nou să prind în brațe cerul
Iar tu să-mi pui pete de foc pe frunte
Și-n jurămint să dezlegăm misterul
Privirilor, din lacrimile sfinte.

20.09.2018